

kurrence med hinanden fastsætte de Præmier, som de ville forlange for Overtagelsen af Ansvarret i Henhold til dette Lovforslag; men vi have ikke villet, at de private Forsikringselskaber tillige skulle fastsætte, hvad de skulle yde for indtrufne Ulykkestilfælde; vi have ment, at vi i denne Henseende derved netop ere komne i Overensstemmelse med, hvad den høje Regering og Arbejderkommissionen have ønsket, nemlig, at Fastsættelsen skulde ske af en offentlig Autoritet. Jeg vil bede ærede Medlemmer om at bemærke dette, da det er et vigtigt Punkt, og jeg vil samtidig tilføje, at man ikke en Gang i Jylland har anset det for nødvendigt at gøre det; det skal der forblive en Sag, der afgøres direkte mellem Forsikringselskaberne og de pagældende; der er ikke skudt nogen Faktor ind mellem dem for at regulere eller kontrollere. Jeg anser det for at være en Hovedbestemmelse i Forslaget, at de private Selskaber skulle undertaste sig — selvfølgelig inden for Lovens Grænser — de Fastsættelser, som Arbejdsraadet maatte træffe i Henseende til Pensionernes og Udbetalingernes Størrelse. Men Arbejdsraadet skulde være mere end dette. Arbejdsraadet vilde tillige blive en Raadgiver for Ulykkesinvaliden og for Enken og en Hjælp og en Støtte for Børnene. Og der tilstræbtes endnu mere dermed i 1890. Det ærede Medlem fra Ringkøbing (S. C. Christensen) har allerede i Gaar antydet, hvad der tilsigtedes, nemlig en Institution med høj Autoritet og af stor Anseelse, fremgaaet ved Arbejdsgiveres og Arbejderes Valg under Regeringens Overledelse, noget i Retning af de belgiske Arbejdsraad, der have virket saa fortrinlig i de sidste 7—8 Aar paa alle Arbejdets Omraader. Det ærede Medlem talte om Arbejdsretterne og mente, at man maatte i visse Forhold i Tilfælde af Tvistigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere kunde benytte dette Arbejdsraad. Saa vidt jeg ved, er for nærværende Tid den Vanstuelighed, der har rejst sig for Gennemførelsen af Loven om Arbejdsretter, til Dels begrundet i, at man er betænkelig ved Valgapparatet i denne Lov. Jeg vil da sige, at havde vi et Arbejdsraad, der var fremgaaet ved Valg af Arbejdere og Arbejdsgivere i hele Landet, vilde man efter min Formening uden Betænkelighed kunne hen-

lægge Valget af Bistodere i Arbejdsretterne til et saadant Arbejdsraad. Det har foretværet mig i mange Aar, at det vilde være fortræffeligt, om vi kunde faa en saadan Institution af Arbejdsgivere og Arbejdere, til hvilken begge Parter kunde se hen med Tillid. Og naar afdsøde Berg har gjort sig saa stor Umage med Hensyn til Formen for disse Valg, saa har han udelukkende gjort det, fordi han mente, at han kun paa denne Maade kunde tilvejebringe en Institution, om hvilken begge Parter kunde sige: Dette er et sandt Udtryk for vore Meninger, dette er en Repræsentant for os, som vi fuldt ud vilde anerkende. Derfor skulde man ikke laste ham, og navnlig skulde Arbejderne ikke laste ham, fordi han har gjort det udførligt. Det har været Tanken dermed, at der ikke skulde kunne høres den Klage, som oftere og maasse ikke helt med Ret, er ført fra Arbejdernes Side, naar der for dem har været Repræsentanter i offentlige Forhold og Kommissioner paa deres Vegne: „Dette er ikke sande Repræsentanter for os“. Berg var Specialist paa dette Omraade, og det var ham en sand Fryd at udarbejde disse Regler om kommunale Valg. Jeg sagde til ham: Det er meget indviklet, man vil falde over Dem for disse indviklede Regler. Men saa svarede han: Det gør ingen Ting, jeg skal nok sige, at det er mig selv, der har lavet det; det er forfærdelig morsomt at prøve, hvordan man, efter at De har sagt, at De ikke vidste det, kunde tilvejebringe gennem Valg en virkelig Repræsentation af Arbejdsgivere og Arbejdere. Det har været Opgaven, og den har han løst. Om den er løst paa en saadan Maade, at man kan gaa ind derpaa, om man ikke kunde finde en lettere Maade at opnaa det samme paa, det skal jeg lade være usagt.

Vi havde at indvende mod Regeringens Forslag, at den Maade, hvorpaa Forsørgelsen skulde fastsættes, forekom os at være hverken socialt, for at bruge det Udtryk, den bedste og heller ikke at være retfærdig i forskellige Tilfælde. Der var kun een Basis for Forsørgelsesbeløbene eller Rentens Fastsættelse i Regeringens Forslag, og det var Arbejdslønnen. Kommissionen havde ogsaa foreslaaet, at Arbejdslønnen skulde være den eneste Maade, men den havde desuden foreslaaet det samme, som findes i dette Forslag,